

„Кървави сълзи“

Стихове отъ Бенаръ Инесъ

Да се редятъ думи така, че да има ритъмъ, рима, та дори и звукова хармония, не значи още да се създава обществено значимо творчество. А творчество, което не е такова, е ценно само за себе си, безценно за другитъ и следователно безценно. Нужно е нѣщо друго, което да придаде ценностъ на словоредъ. Това е туй, което нѣкои наричатъ социаленъ еквивалентъ. Нужно е да се облѣче въ художествена форма съдържание, което има обществена значимостъ, защото сърдечниятъ хленчъ на поета не винаги харесва на читателя, който иска да види въ творчеството отразенъ живия животъ. Разбира се, невъзможно е да искаме отъ твореца да забрави своя личенъ животъ, но той, ако е истински творецъ, ще трѣбва да координира своитѣ мисли и чувства съ обективно съществуващитѣ въ дадено време условия.

Още въ първия стихъ Инесъ заявява, че той е „далеко, далеко“ отъ живота и живѣе „всрѣдъ четири стени“. На края на сѣщото стихотворение съвсемъ неочаквано заявява „наново се връщамъ за битви незнайни“. Меланхоликтъ, отчаяниятъ може да обича искрено и сърдечно. Туй е ясно. Но да е готовъ за „битви незнайни“ е неестествено, защото той може само да обича народа, но нищо повече. По нататъкъ се заражда дори такива стихчета, въ които ясно се вижда раздвоеността на чувствата и разпокъсаността на мисълта. Първото най-ясно поличава въ „Пасторалъ“, отъ кждето се забелязва, че Инесъ не познава душата на овчаря и селянина въобще, и че на тѣхъ гледа презъ своитѣ индивидуалистични очила. Второто, разпокъсаността на мисълта, се чувствува почти въ всичкитѣ. Има и нѣколко прозаически откъси, които могатъ да бждатъ сведени по стиховетѣ подъ общия знаменателъ: силно чувство, обаче нездравое и промѣнливо.

Стихътъ на Инесъ е добъръ и, ако той оформи своя мирогледъ и регулира своитѣ чувства, ще може да даде доста хубави работи, защото основниятъ импулсъ за поетическото творчество — чувството, го има. Сѣщо така е усвоилъ доста и техниката на стила. Нужна е сега другата главна съставка за истинското творчество, а именно съдържанието. Ако Инесъ се справи и съ това и се освободи отъ изтърканитѣ фрази като „сини лазури“, „позлата пурпурна“, „не чува пожара на моя разгромъ“

За хумористичнитѣ вечери

Тѣ зачестиха. А това е по-вече отъ хубаво. Здравиятъ и смисленъ хуморъ освежава, изостря общественото и политическо чувство на слушателя. Затова публиката обича хумора — вечеритѣ на смѣха се радватъ на винаги пълни салони.

Хумористичнитѣ вечери популяризираха широко имената на писатели-класици въ областта на хумора, а сѣщо така лансираха и затвърдиха нѣкои млади сили. Съ течение на времето публиката като че сама си подбра и любимитѣ рецитатори. Така се създаде интересна връзка между автори и изпълнители. Напр., Трендафиловъ пожънва най-голямъ успѣхъ съ баснитѣ на Криловъ, Ас. Камбуровъ само отъ време на време и то съ мжка се откъсва отъ Чудомиръ, сѣщо и Панъ-Бурянинъ, а М. Колчакова сме я запомнили съ народния хуморъ, М. Пенкова — съ Зоценко и пр. Тази връзка, обаче, донесе нѣщо друго — непроситимо повторение на репертоара. Чудомировиятъ «Аламинутъ», на примѣръ, който самъ по себе си е чудесно произведение, редовнитѣ посетители на вечеритѣ сж слушали толкова, че е било предостатъчно да го научатъ на изустъ. А не липсватъ материали. Истина, хуморътъ е мжчно податливъ на перото, но все пакъ той има доста представители въ нашата и чужда литература.

Друго, Чудомиръ, М. Твенъ, Зоценко сж отлични хумористи. Обаче не всѣко тѣхно произведение е годно за рецитация. Рецитацията като че изисква произведението да има специаленъ обликъ. Това особено важи за хумора, кждето често се гради върху ефекта на интонацията.

Като се иматъ предвидъ тѣзи малки бележки и като отпаднатъ нѣкои слаби изпълнители, хумористичнитѣ вечери ще станатъ още по-интересни и отлично издържани. Хуморътъ е нуженъ особено сега — всрѣдъ тревогата на нашето съвремие.

Ал. Гол.

(пожаръ не се чува, а се вижда) и по често се обръща къмъ действителността, т. е. стъпи на основитѣ на художествения реализъмъ, ще може да даде много добри работи.

Василь Илчевъ

КОНКУРСЪ ЗА НАЙ-ХУБАВЪ РАЗКАЗЪ И НАЙ-ХУБАВО СТИХОТВОРЕНИЕ

САМОТА

ЛЮБОМИРЪ СПИРОВЪ

Като лава оловена тегнатъ годинитѣ,
тия бурни, тревожни години.
Надъ селата, нивята, полята, градинитѣ
сякашъ влакъ огроменъ ще мине.

Градоветѣ сж в'мжтни потоци удавени,
ти напусто тукъ диришъ човѣка.
И мжже, и жени-въвъ прегръдки сподавени
чезнатъ в'сласть забрава навѣки

Всѣка искрена обичъ е вече погубена,
всѣка пѣсенъ е лигава ласка.
Любовта е девица отдавна разлюбена
и фалшиво усмихната маска.

Ти си самъ и се влачишъ кат'просякъ срѣдъ хората,
а си младъ и купнѣещъ за радостъ,
и жадувашъ да тичашъ на воля в'просторитѣ,
да се радвашъ на своята младостъ.

Но мечтитѣ ти грубо се блѣска въ оградитѣ,
или пѣкъ мратъ в'праха на колитѣ,
а димътъ отъ коминитѣ лиже площадитѣ,
задушана сърдцето ти свито.

Сякашъ тегне надъ тебе грамада отъ камъни,
нѣмашъ близъкъ другаръ, ни любима,
въ самота глѣхне душата ти пламенна
като пѣсенъ далечна в'пустиня.

